

Prædiken ved Birgittafestivalens pilgrimsgudstjeneste

Maribo den 7. september 2019

Luk 24,13-35

Samme dag var to af disciplene på vej til en landsby, som ligger tres stadier fra Jerusalem og hedder Emmaus. De talte med hinanden om alt det, som var sket. Og det skete, mens de gik og talte sammen og drøftede det indbyrdes, kom Jesus selv og slog følge med dem.

Men deres øjne holdtes til, så de ikke genkendte ham.

Han spurgte dem: »Hvad er det, I går og drøfter med hinanden?« De standsede og så bedrøvede ud, og den ene af dem, Kleofas hed han, svarede:

»Er du den eneste tilrejsende i Jerusalem, der ikke ved, hvad der er sket i byen i disse dage?«

»Hvad da?« spurgte han. De svarede: »Det med Jesus fra Nazaret, som var en profet, mægtig i gerning og ord over for Gud og hele folket – hvordan vore ypperstepræster og rådsherrer har udleveret ham til dødsstraf og korsfæstet ham. Og vi havde håbet, at det var ham, der skulle forløse Israel. Men til alt dette kommer, at det i dag er tredje dag, siden det skete.

Og nu har nogle af kvinderne iblandt os forfærdet os;

de var tidligt i morges ude ved graven, men fandt ikke hans legeme og kom tilbage og fortalte, at de i et syn havde set engle, som sagde, at han lever.

Nogle af dem, der er sammen med os, gik så ud til graven og fandt det sådan, som kvinderne havde sagt, men ham selv så de ikke.«

Da sagde han til dem: »I uforstandige, så tungnemme til at tro på alt det, profeterne har talt. Skulle Kristus ikke lide dette og gå ind til sin herlighed?« Og han begyndte med Moses og alle profeterne og udlagde for dem, hvad der stod om ham i alle Skrifterne.

De var næsten fremme ved den landsby, de var på vej til, og Jesus lod, som om han ville gå videre. Men de holdt ham tilbage og sagde: »Bliv hos os! Det er snart aften, og dagen er allerede gået på hæld.«

Så gik han med ind for at blive hos dem.

Og mens han sad til bords sammen med dem, tog han brødet, velsignede og brød det og gav dem det.

Da åbnedes deres øjne, og de genkendte ham; men så blev han usynlig for dem.

De sagde til hinanden: »Brændte vore hjerter ikke i os,

mens han talte til os på vejen og åbnede Skrifterne for os?« Og de brød op med det samme og vendte tilbage til Jerusalem, hvor de fandt de elleve og alle de andre forsamlet, som sagde: »Herren er virkelig opstået, og han er set af Simon.«

Selv fortalte de, hvad der var sket på vejen, og hvordan de havde genkendt ham, da han brød brødet.

Amen

Herre, vis mig din vej og gør mig villig til at vandre den.

Pilgrimsvandring er i vækst i hele den vestlige verden.

En nutidig beretning fra en pilgrim begynder sådan her:

”Nu har vi gået de første 120 kilometer på Caminoen, og vi møder så mange sjove, søde, mærkelige og beundringsværdige mennesker, og vi møder dem flere gange, fordi vi er en del af en glidende bevægelse henover Spanien.

Halvvejs oppe i Pyrenæerne boede vi på et herberg.

Om aftenen var der en traditionel pilgrimsmenu med tre retter og vin – ikke noget at skrive hjem om, men billigt.

På herberget er der tradition for at man rejser sig op og fortæller, hvorfor man går Caminoen.

Vi var i alt 60 til spisning. Her var folk som bearbejdede sorg, andre gik af taknemmelighed for familie og livet i al

almindelighed, nogle brugte turen som en del af en frigørelsesproces, f.eks. fra et undertrykkende ægteskab, en del står ved en skillevej job- eller studiemæssigt, mange ville tabe sig, nogle bekræftede venskaber ved at gå sammen, andre ønskede bare fred og ro, eller eventyr og fysiske udfordringer, og endelig var der nogle, der gik for at komme nærmere Gud.

Det var virkelig rørende at lytte til folks overvejelser og tanker. Og fælles for alle er jo, at vi har positive tanker om det, vi skal igennem.

’Pilgrimsvandringen er så dynamisk, fordi vi alle går i samme retning, og derfor er det virkelig noget’, sagde en australsk veteran.”

Den hellige Birgittas pilgrimsbøn lyder:

Herre, vis mig din vej og gør mig villig til at vandre den.

Pilgrimsbønnen rummer tre væsentlige ting:

1. bevægelsen, 2. valget og 3. viljen.

Det første er **bevægelsen**.

Birgitta beder ikke om, at Gud anviser hende en plads i tilværelsen, som hun skal sidde eller stå på resten af livet.

Hun bad ikke:

”Herre, vis mig din plads i tilværelsen, og gør mig villig til at blive der.”

Hun har ikke en forståelse af livet, som en golfbold, der skal i hul, og så skal den blive der resten af livet.

Nej for Birgitta er livet ikke statisk – det er i bevægelse.

Derfor beder hun om at få anvist den vej, hun skal vandre.

Hun forstår sig selv som en, der hele tiden er på vandring igennem tilværelsen – også selvom hun ikke konkret er på pilgrimsvandring. Så hun er i bevægelse og vandrer igennem tilværelsen.

Som pilgrimsvandrereren fra Spanien skriver, så er de alle en del af en glidende bevægelse henover landet, og det, der gør det så specielt, er, at de alle bevæger sig i samme retning.

Livet er i evig bevægelse, og vi skal hele tiden tage stilling til hvilken vej, vi nu skal. Det leder hen til den anden væsentlige ting i bønnen:

Herre, vis mig din vej og gør mig villig til at vandre den.

Den anden væsentlige ting handler om **valget**.

Vi skal vælge hvilken vej, vi vil bevæge os.

Vi kan vælge en vej, hvor vi bevæger os ud af en blind vej, eller kommer på afveje eller vildveje, eller hvor vi bare tager en omvej.

Pilgrimsvandrereren på Caminoen skrev, at folk valgte at tage på pilgrimsvandring af mange forskellige grunde.

Nogle stod ved en skillevej i forhold til ægteskab, job- eller studier, og andre brugte turen som en del af en frigørelsesproces, og endelig var der nogle, der gik for at gå for at søge fred eller komme nærmere Gud.

Når livet hele tiden er i bevægelse, så skal vi også hele tiden vælge, hvilken vej vi vil bevæge os.

Skal man søge nyt job, skifte studie eller skilles fra ægtefællen, eller blive og kæmpe for, at det bliver bedre? Intuitivt fornemmer vi, når vi står over for skilleveje, hvor vores valg får konsekvenser for os selv og andre.

Og vælge skal vi – og hvis vi ikke vælger, så er det også et valg, hvor vi måske mister nogle af de muligheder og nye veje, som livet fører os forbi.

Så spørgsmålet er ud fra hvilke kriterier, vi vælger. Det leder frem til den tredje væsentlige ting i Birgittas bøn:

Herre, vis mig din vej og gør mig villig til at vandre den.

3. Den tredje og vigtigste ting i bønnen handler om viljen.

Hvis vilje lever vi efter?
Omverdens, vores egen, eller
Vorherres?

Vælger vi at vandre den vej, som
omverdenen og andre vil, at vi skal
bevæge os ud af?

Eller vælger vi den vej, som vi selv
synes er nemmest og mest
komfortabel?

Eller vælger vi den vej, som Gud vil, at
vi skal vandre?

Birgitta beder om, at hun må følge
Guds vilje – at Gud skal gøre hende
villig til at vandre den vej.

Men hvordan ved vi overhovedet, hvad
der er Guds vilje?

Birgitta beder også om, at Gud skal
vise hende vejen.

Men det er jo ikke sådan, at vi kan
stille GPS'en efter Guds vilje. Så
hvordan kan Gud vise os, hvad vej vi
skal bevæge os igennem tilværelsen?

Ind imellem kan vi mennesker udsættes
for oplevelser, hvor livets GPS er brudt
ned, så vi ikke kan orientere os i
tilværelsen og ikke kan se hvad vej, vi
skal bevæge os. Eksempelvis når vi
udsættes for voldsomme oplevelser, der
ryster os i vores grundvold, oplevelser
af tab, sygdom og død. Sådan er det i
dag, og sådan var det også for 2000 år
siden.

*Herre, vis mig din vej og gør mig villig
til at vandre den.*

Disciplene, der var på vej til landsbyen
Emmaus, stod også ved en skillevej,
hvor de havde svært ved at orientere
sig. De havde brug for at Herren viste
dem hvad vej, de skulle vælge efter
hans død.

Fortvivlede, forvirrede og fortabte
forlod de Jerusalem. Deres elskede
Herre, som de havde valgt at forlade alt
for at følge, var blevet taget til fange,
tortureret og korsfæstet. Og deres livs
håb var på et døgn blevet forvandlet til
tomhed og mørke. Så selvfølgelig
havde de mistet orienteringen i livet.

De gik og talte med hinanden om alt
det, som var sket.

Og mens de gik og talte sammen, så
kom Jesus selv og slog følge med dem,
og han udlagde teksterne for dem,
så deres hjerter brændte, hørte vi i
teksten.

Men deres øjne holdtes til, så de ikke
genkendte ham.

De så ikke den genopstandne, de så
blot en fremmed.

Disciplene inviterede imidlertid den
fremmede inden for.

Ikke fordi de ville høre mere,
ikke fordi han skulle berige dem i deres
sorg,
heller ikke fordi han skulle gøre noget
for dem.

Men fordi de gerne ville gøre noget for
ham.

Det var blevet sent, så det ville være
bedst for den fremmede at være et sted

for natten. Derfor inviterede de Jesus inden for og til at spise med.

Hvor mange af os andre havde mon haft overskud til at invitere fremmede inden for, mens vi selv var i dyb sorg? Da den fremmede bryder brødet, blev disciplenes øjne åbnet, så de genkendte ham, og i samme øjeblik blev han usynlig for dem igen. Men Herren havde slået følge med disciplene på deres afveje og havde vist dem den vej, de skulle vandre. Så de skyndte at bryde op med det samme og vendte tilbage til Jerusalem, hvor de fortalte, at Jesus virkelig er opstået.

Herre, vis mig din vej og gør mig villig til at vandre den.

Pilgrimsvandrereren, der boede på et herberg i Pyrenæerne, fortalte, at man også spiste sammen der, og under måltiden fortalte de hver især, hvorfor de gik på Caminoen.

Det var meget rørende at høre de forskellige historier, fortalte han. Folk fik øjnene op for hinanden, så man ikke længere blot så en fremmed, men sjove, søde, mærkelige og beundringsværdige mennesker – medmennesker som en selv, der alle var en del af en glidende bevægelse i samme retning.

Mennesker, der som os selv er på vandring igennem tilværelsen, og som hele tiden stilles over for skilleveje, hvor der skal træffes et valg.

Emmausvandringen vidner om, at Herren selv slår følge med os på vores vej, også når vi er kommet på afveje og ikke kan orientere os i livet, og at det er Gud selv, der åbner vores øjne, så vi ser, hvad vej vi skal vandre.

Men vi skal selv være åbne for, at Herren i skikkelse af en fremmed kan slå følge med os på vores vej, og så er det er op til os selv at invitere den fremmede inden for.

Så Birgittas pilgrimsbøn gælder også for os i dag:

Herre, vis mig din vej og gør mig villig til at vandre den.

Lov og tak og evig være dig vor Gud,
Fader, Søn og Helligånd,
du som var, er og bliver én sand treeing
Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i
al evighed.
Amen

Kirkebøn

Tak Gud for det liv, du har skænket os uforskyldt.

Tak Kristus, for det liv, du har givet for vores skyld.

Tak for den verden vi lever i,
og tak for de mennesker, vi holder af
– og dem som holder os ud.

Indgyd os mod, så vi tør invitere dig inden for,
også selvom du møder os i skikkelse af en fremmed.

Åben vores øjne, så vi kan se og genkende dig,
når du slår følge med os på vores livs vandring.

Gør os villige til at følge den vej, du vil at vi skal vandre, også selvom vi i situationen ikke kan forstå hvorfor.

Vær hos den, der lider, sørger og er bange.
Hos den der er bitter, udmattet og modløs.

Lad den, for hvem døden er nær, mærke din omsorg, dit nærvær og din kærlighed.

Velsign vort land og alle, der opholder sig her,
Dronning Margrethe II, kronprins Frederik og hele det kongelige hus, regeringen, Folketinget og domstolene, alle, der har fået magt og myndighed betroet,

og giv alle, at vi må gøre din vilje.

Nedbryd falske fjendebilleder og fordomme.

Skab vilje til fred, dialog og forsoning, overalt hvor der findes krig, fanatisme og angst
i den store verden og i de små hjem.

Styrk og bevar din kirke og alle os i den,
både her i Maribo Domkirke og ud over hele din verden.
Gør os til et åbent, levende og givende fællesskab.

Værn om vores nærmeste, familie og venner,
og alle, som står os nær.

(Og her kan vi hver især i stilhed formulere vores egen bøn....)

Herre hør vor bøn og giv os alle din nåde, fred og velsignelse.
Amen